

Daniels Bog - Nummer femoghalvtreds

Afdækning af det profetiske væv: Gabriels åbenbaring til Daniel

Jeff Pippenger

2024-01-19

Gabriel kom til Daniel, efter at han var kommet til forståelse af de halvfjerds års fangenskab i Jeremias' profeti samt Moses' ed og forbandelse.

I hans regerings første år forstod jeg, Daniel, ud fra bøgerne tallet på de år, om hvilke Herrens ord var kommet til profeten Jeremias, at han ville fuldbyrde halvfjerds år over Jerusalems ødelæggelser.... Ja, hele Israel har overtrådt din lov, endog ved at vige bort, så de ikke ville adlyde din røst; derfor er forbandelsen udgydt over os, og den ed, som er skrevet i Mose, Guds tjeners, lov, fordi vi har syndet imod ham. Og han har stadfæstet sine ord, som han talte imod os og imod vore dommere, der dømte os, ved at bringe en stor ulykke over os; thi under hele himmelen er der ikke sket noget sådant som det, der er sket med Jerusalem. Således som der står skrevet i Mose lov, er al denne ulykke kommet over os; dog frembar vi ikke vor bøn for Herren vor Guds åsyn, så vi kunne vende om fra vore misgerninger og agte på din sandhed. Derfor har Herren våget over ulykken og bragt den over os; thi Herren vor Gud er retfærdig i alle sine gerninger, som han gør; for vi adlød ikke hans røst. Daniel 9:2, 11–14.

Det ord, som Daniel brugte, og som er oversat med „eden“, er det samme ord, Moses brugte, og som er oversat med „syv gange“ i Tredje Mosebog seksogtyve. Søster White oplyser os om, at Daniel i kapitel ni søgte at forstå forholdet mellem Jeremias' periode på halvfjerds år og perioden på to tusind tre hundrede år. Gabriel havde i kapitel otte fået befaling om at få Daniel til at forstå synet om de to tusind tre hundrede dage, og Gabriel fuldender sit arbejde, da han vender tilbage i kapitel ni og underretter Daniel om mentalt at adskille de to syner, som har været temaet i kapitlerne syv, otte og også ni. Disse to syner er temaet for den „tiltagende kundskab“, som blev åbnet i 1798.

Jeremias' halvfjerds år og Moses' „forbandelse“ er begge symboler på de „syv tider“, således som de er fremstillet ved Moses' „ed“, men Gabriel vil fremlægge opdelingen af perioden på to tusind og tre hundrede år. Den kan kun deles ret, når forholdet mellem synet („chazon“) om nedtrampningen og synet („mareh“) om tilsynekomsten deles ret. Gabriel begyndte med at fastslå, at en prøvetid på fire hundrede og halvfems år blev givet jøderne. Denne periode var den samme som den fire hundrede og halvfemsårige oprørsperiode, som havde frembragt de halvfjerds års fangenskab.

Ordet »fastsat« i vers fireogtyve omhandler perioden fra udstedelsen af det tredje dekret i 457 f.Kr. indtil steningen af Stefanus i år 34 e.Kr., men ordet »fastsat« i vers seksogtyve og syvogtyve identificerer hedenskabets og pavedømmets ødelæggende magter.

Og efter de toogtresindstyve uger skal Messias udryddes, men ikke for sin egen skyld; og folket fra den fyrste, som skal komme, skal ødelægge byen og helligdommen; og dens ende

skal komme med en oversvømmelse, og indtil krigens ende er ødelæggelser fast besluttet. Og han skal stadfæste pagten med de mange i én uge; og i ugens midte skal han gøre slagtoffer og afgrødeoffer til ophør, og på grund af vederstyggelighedens udbredelse skal han gøre den øde, indtil fuldendelsen, og det, som er fast besluttet, skal udgydes over den ødelagte. Daniel 9:26, 27.

Gabriel underretter Daniel om, at „efter“ at „Messias“ blev „udryddet“, skal „fyrstens folk, som kommer, ødelægge byen og helligdommen.“ Det hedenske Rom ødelagde „byen og helligdommen“ i den belejring, som varede nøjagtigt tre og et halvt år fra år 66 til 70 e.Kr. Gabriel angiver, at „krigens ende“ skulle være „med en oversvømmelse“, og at krigen skulle bestå af „ødelæggelser“. Den krig, som blev fuldbyrdet imod Jerusalem og helligdommen, var den nedtrædelse, som blev fuldbyrdet af hedenskabet og pavemagten. Den hedenske magt, som i begyndelsen skulle ødelægge Jerusalem, var Babylon, men den hedenske magt, som skulle ødelægge det, efter at Messias var korsfæstet, var det hedenske Rom. Men krigen imod helligdommen og hæren blev fuldbyrdet af to ødelæggende magter, og den anden af de to ødelæggende magter i Skrifterne er pavedømmet.

Pavedømmet er den magt, der fremstilles som den „overskyllende svøbe“; det er magten i vers fyrrer i Daniel elleve, som „oversvømmer og går over“. Nedtrædelsen af Jerusalem, som begyndte med Babylon og fortsatte med jernnationen, der talte dunkle ord, sådan som Moses fremstillede det i Femte Mosebog, blev efterfulgt af pavedømmet. Indtil afslutningen på nedtrædelsen var „ødelæggelser“ „fast besluttet“. I vers syvogtyve stadfæster Kristus pagten med de mange i én uge. Midt i denne uge skulle det jordiske offersystem ophøre, idet Kristus begyndte sin ypperstepræstelige tjeneste i helligdommen i himlen. På grund af jødernes ulydighed i den prøvetid, som var blevet afmålt for dem, skulle helligdommen og byen igen gøres øde.

Verset siger: „for overtrædelsens vederstyggelige udbredelse skal han gøre det øde, indtil fuldendelsen, og det, som er fast besluttet, skal udgydes over det øde.“ Da jøderne omsider havde fyldt deres prøvetids bæger til randen, skulle byen og helligdommen være øde indtil krigens ende. Ved „fuldendelsen“ af nedtrampningen i 1798 var det „fast besluttet“, at pavedømmet skulle modtage et dødeligt sår. Derefter skulle byen og helligdommen genoprettes og genopbygges, således som det blev forbilledliggjort, da jøderne drog ud af det bogstavelige Babylon under de tre dekreter.

Indtil fuldbyrdelsen af den krig skulle Jerusalem trampes ned af den pavelige magt. De profetiske tidsperioder, som udgør de særskilte perioder inden for de to tusind tre hundrede år, kan kun forstås rigtigt, når forholdet mellem synet om nedtrampningen i de halvfjerds år forstås i sammenhæng med synet om helligdommens og herskarens genoprettelse. At forkaste synet om adspredelsen under Moses' forbandelse er at forkaste synet om indsamlingen. Synet om de halvfjerds år er synet om adspredelsen. Synet om de to tusind tre hundrede år er synet om indsamlingen. Synet om de halvfjerds år er „chazon“-synet om adspredelsen, og synet om de to tusind tre hundrede år er „mareh“-synet om indsamlingen.

Derfor: Hvad Gud har sammenføjet, må et menneske ikke adskille. Markus 10,9.

De to syner er profetisk blevet føjet sammen, og at forkaste den ene er at forkaste dem begge. Denne kendsgerning viser, at på trods af at adventismen hævder, at den fastholder profetien om de to tusind tre hundrede år, har den forkastet adventismens centrale søjle, lige så sikkert som den forkastede de „syv tider“ i 1863. Bekendte jøderne sig ikke til at holde Guds lov? Bekendte det gamle Israel sig ikke til at se frem til Messias? Bekendelse er meningsløs, hvis den ikke fastholder Guds Ord.

Milleritterne fastslog til sidst den 22. oktober 1844 som afslutningen på perioden på to tusind tre hundrede dage, men deres forståelse var begrænset. Først efter den store skuffelse kom der lys angående den himmelske helligdom og Kristi fremtræden i det Allerhelligste på den dato. Først efter den dato så de den tredje engels budskab og Guds lov.

Herren havde til hensigt at forøge det profetiske lys, der er forbundet med de to tusind tre hundrede år, og i 1856 åbnede han døren for yderligere lys, og i løbet af de næste syv år lukkede adventismen den dør. Først efter den 11. september 2001 ledte Herren profetiens studerende tilbage til Hiram Edsons artikler, og lyset om de „syv tider“ begyndte atter at tiltage.

Ved at nægte at se sammenhængen mellem profetien om de to tusind tre hundrede år og profetien om de to tusind fem hundrede og tyve år kom adventismen til at forstå den 22. oktober 1844 på en indskrænket og ufuldstændig måde.

Da S. S. Snow én gang havde fastlagt datoen for korsfæstelsen, blev datoen 22. oktober 1844 fastslået.

Så vid da og forstå: Fra den tid, da ordet om at genoprette og genopbygge Jerusalem udgik, indtil Messias, Fyrsten, skal der være syv uger og toogtresindstyve uger; gaden skal blive bygget igen, og muren, endog under trængslernes tider. Og efter de toogtresindstyve uger skal Messias udryddes, men ikke for sin egen skyld; og folket til den fyrste, som skal komme, skal ødelægge byen og helligdommen; og dens ende skal være med en oversvømmelse, og indtil krigens ende er ødelæggelser fast besluttet. Og han skal stadfæste pagten med mange i én uge; og midt i ugen skal han bringe slagtoffer og afgrødeoffer til ophør, og på vederstyggelighedens vinge skal ødelæggeren komme, indtil fuldendelsen, og det, som er fast besluttet, udgives over den ødelagte. Daniel 9:25–27.

Milleritterne erkendte den korrekte dato for korsfæstelsen, og derefter blev afslutningen på perioden på to tusind tre hundrede år fastslået. „Messias' udryddelse“ „midt i ugen“, hvor Kristus stadfæstede „pagten“, fordi jøderne fyldte deres prøvetids bæger til randen, således som det er fremstillet ved „ødelæggelsens vederstyggelighed“, blev også identificeret. Korset blev det historiske vejmærke, som var afgørende for erkendelsen af midnatsråbets budskab.

På trods af det lys, der lå i de vers, som frembragte en så mægtig åbenbarelse af Guds kraft, nåede milleritterne aldrig frem til en forståelse af disse vers, som var repræsenteret ved Daniels ønske om at forstå forholdet mellem de to syner. Den uge, i hvilken Kristus stadfæstede pagten, var delt i to perioder, som Søster White senere identificerede som repræsenterende Kristi personlige tjeneste på tre og et halvt år, efterfulgt af hans tjeneste, sådan som den var repræsenteret ved disciplene. De så, at korsets historiske vejmærke blev ankeret til at fastslå datoen 22. oktober 1844, men de så ikke, at

det også repræsenterede midtpunktet i to identiske perioder på tre og et halvt år, og således repræsenterede de „syv tider“, som Gud gennem Moses kaldte „striden om hans pagt“.

Så vil også jeg gå jer imod og tugte jer syvfold mere for jeres synder. Og jeg vil bringe sværd over jer, som skal hævne min pagts sag; og når I samler jer inden for jeres byer, vil jeg sende pest iblandt jer; og I skal overgives i fjendens hånd. 3 Mosebog 26:24, 25.

Da Kristus stadfæstede pagten med de mange, var det den pagt, som han havde en strid om med de ulydige jøder. „Striden om hans pagt“ begyndte i 723 f.Kr., da assyrerne førte det nordlige rige i fangenskab, og derpå trampede hedenskabet det bogstavelige Israel ned i tolv hundrede og tres profetiske dage. Denne nedtrampen blev derefter fulgt af endnu tolv hundrede og tres profetiske dage, hvor pavedømmet trampede det åndelige Israel ned.

Den profetiske uge, i hvilken Kristus stadfæstede pagten som opfyldelse af synet om de to tusind tre hundrede år, repræsenterede også synet om de to tusind fem hundrede og tyve år. Milleritterne erkendte tilstrækkeligt af profetien om de to tusind tre hundrede år til med rette at forkynde budskabet om Midnatsråbet, men de valgte at forkaste noget af det lys, som Gabriels tydning i kapitel ni var tiltænkt at formidle.

Gabriel havde vejledt Daniel til ret at adskille (mentalt skelne mellem) de to syner, fremstillet som „sag“ og „syn“, og som opfyldelse af denne vejledning fortæller søster White os, at dette netop var Daniels byrde, idet han søgte at forstå forholdet mellem de halvfjerds uger (et symbol på „syv tider“) og de to tusind tre hundrede år.

Adventismens forkastelse af de „syv tider“ bragte dem i en position, hvor de ikke kunne forstå, at den første periode på fire hundrede og halvfems år, som var afskåret fra de to tusind tre hundrede år, repræsenterede pagtens oprør, som Moses betegner som „striden om hans pagt“.

De blev også forhindret i at erkende, at korsfæstelsen midt i ugen gjorde mere end blot at fastslå tidspunktet, for den angav selve centrum i Kristi retssag mod Israels ulydighed med pagtens blod. De var blinde for den kendsgerning, at det blod, som blev udgydt for mange på korset, og som stadfæstede hans pagt, også stadfæstede den pagt, der er fremsat i Tredje Mosebog femogtyve og seksogtyve.

Det gamle Israel påtog sig en pagt, hvor de definerede pagten som deres erklæring: »Alt det, Herren har sagt, vil vi gøre«, helt uvidende om, at den pagt, som Kristus tilbød, krævede, at hans lov blev skrevet i hjertet. Deres farisæiske definition af pagtens vilkår forhindrede dem i at forstå og antage den sande pagt.

Det moderne Israel har defineret korsets blod midt i ugen i vendinger, som forårsager den samme blindhed for det moderne Israel, som var over det gamle Israel, da de forkastede Messias og proklamerede, at de ikke havde nogen konge uden kejseren.

Det moderne Israel er blind for den kendsgerning, at den historie, som Gabriel fremlagde for Daniel, ikke alene omfatter stadfæstelsen af pagten, men også den adspredelse, der bringes over dem, som forkaster denne pagt; for versene angiver, at det hedenske Rom (fyrsten, som skulle

komme) ville ødelægge byen og helligdommen, og at indtil krigens ende (som nedtrampede helligdommen og hæren) var „ødelæggelser“, i flertal, fastsat.

I den historie, hvor Kristus udgød sit blod for at stadfæste pagten med de mange, identificeres de to ødelæggende magter, det hedenske og det pavelige Rom, specifikt. Det blod, der blev udgydt på korset, er det, Kristus bringer ind i den himmelske helligdom, og er et symbol på hans gerning, som fremstilles ved „mareh“-synet om to tusind tre hundrede år. Denne historie er vævet sammen med historien om „chazon“-synet om to tusind fem hundrede og tyve år, som fremstillet ved de to ødelæggende magter, der skulle nedtræde helligdommen og hæren.

De sandheder, som i Millers drøm blev fremstillet som juveler, skinnede så klart som solen, men de var ufuldstændige. I de sidste dage, når Midnatsråbet gentages bogstaveligt til sidste bogstav, vil netop disse juveler blive lagt i det nye, større skrin af „Manden med snavsbørsten“, og da vil de skinne ti gange klarere, end de oprindeligt gjorde. De bliver prøvestenen for den endelige Midnatsråbets budskab. Disse juveler blev specifikt identificeret af de to vidner, som Habakkuk profeterede om, som tavler. Når de to tavler fra pionerdiagrammerne fra 1843 og 1850 lægges oven på hinanden „linje på linje“, bliver Millers juveler specifikt identificeret, og derved repræsenterer disse juveler budskabet i det endelige Midnatsråb.

De fleste af sandhederne på de to tavler fremstiller profetier, som blev opfyldt forud for 1844, såsom identifikationen af dyrene i Daniel syv og otte. Billedstøtten i Daniel to er fremstillet. Drøftelsen om, hvorvidt det er Rom eller Antiochus Epifanes, som fastslår synet, er der. Den første skuffelse og ventetiden i Habakkuk og de ti jomfruer er der. Den tredje engels ankomst er der, ligesom den himmelske helligdom. „Det daglige“ som et symbol på hedenskabet er der. Og naturligvis er Islams tre veer der. Når tavlerne sammenstilles, udgør de en fremstilling af den „øgede kundskab“, som finder sted, når Løven af Judas stamme bryder seglene på en profetisk sandhed.

Når vi afslutter vores betragtning af synet om Ulajfloden som symbolet på den profetiske kundskab, der blev forseglet op ved endens tid i 1798, og som voksede, så den kom til at udgøre juvelerne i det nye, større skrin i William Millers drøm, vil vi vende tilbage til de milleritiske sandheder, som var ufuldstændige i deres historie. Nogle blev efterladt i en ufuldstændig tilstand på grund af den tid i historien, hvori milleritterne levede, og andre blev efterladt ufuldstændige gennem ulydigheden hos dem, der nægtede at følge med det fremadskridende lys fra den tredje engel.

Vi vil fortsætte med disse ting i den næste artikel.

„Dem, som Gud har udsendt med et budskab, er kun mennesker, men hvilken karakter har det budskab, de bærer? Vil I vove at vende jer bort fra eller ringeagte advarslerne, fordi Gud ikke rådførte sig med jer om, hvad der ville være at foretrække? Gud kalder mænd, som vil tale, som vil råbe højt og ikke spare sig. Gud har oprejst sine sendebud til at udføre sit værk for denne tid. Nogle har vendt sig bort fra budskabet om Kristi retfærdighed for at kritisere mændene og deres ufuldkommenheder, fordi de ikke fremfører sandhedens budskab med al den ynde og dannelse, som kunne ønskes. De har for megen nidkærhed, er alt for alvorlige,

taler med for stor bestemthed, og det budskab, som ville bringe lægedom og liv og trøst til mange trætte og undertrykte sjæle, bliver til en vis grad udelukket; for i samme grad som indflydelsesrige mænd lukker deres egne hjerter og sætter deres egen vilje op i modstand mod det, Gud har sagt, vil de søge at tage lysstrålen bort fra dem, som har længtes og bedt om lys og om levendegørende kraft. Kristus har optegnet alle de hårde, stolte, spottende ord, der er blevet talt imod hans tjenere, som talt imod ham selv.“

„Den tredje engels budskab vil ikke blive forstået; det lys, som skal oplyse jorden med sin herlighed, vil af dem, der nægter at vandre i dets fremadskridende herlighed, blive kaldt et falsk lys. Det værk, som kunne være blevet udført, vil af dem, der forkaster sandheden, blive ladet ugjort på grund af deres vantro. Vi bønfalder jer, som modsætter jer sandhedens lys, om at træde til side for Guds folk. Lad det himmelsendte lys skinne frem over dem i klare og stadige stråler. Gud holder jer, til hvem dette lys er kommet, ansvarlige for den brug, I gør af det. De, som ikke vil høre, vil blive holdt ansvarlige; for sandheden er blevet bragt inden for deres rækkevidde, men de foragtede deres muligheder og privilegier. Budskaber, som bærer de guddommelige akkreditiver, er blevet sendt til Guds folk; Kristi herlighed, majestæt, retfærdighed, fuld af godhed og sandhed, er blevet fremstillet; Guddommens fylde i Jesus Kristus er blevet fremstillet iblandt os med skønhed og yndighed for at betage alle, hvis hjerter ikke var lukkede af fordom. Vi ved, at Gud har virket iblandt os. Vi har set sjæle vende sig fra synd til retfærdighed. Vi har set tro blive genoplivet i de sønderknustes hjerter. Skal vi være som de spedalske, der blev rensset og gik videre på deres vej, og kun én vendte tilbage for at give Gud ære? Lad os hellere fortælle om hans godhed og prise Gud med hjerte, med pen og med røst.“ Review and Herald, 27. maj 1890.